

มรดกทางดนตรีแจ๊สยุค 1980 ผลพวงจากการสร้างนักดนตรีรุ่นใหม่ของ "ART BLAKEY AND THE JAZZ MESSENGER" (ตอนที่ 1)

สิทธิกุล บุญอิต*

หลังจากที่ วินตัน มาแซลลิส (Wynton Marsalis) ได้เข้ารับตำแหน่งผู้เล่นทรัมเป็ตต่อจาก วาเลอรี โปโนมาเรฟ (Valery Ponomarev) ในวง "อาร์ต เบลกลี แอนด์ เดอะ แจ๊สแมสเซนเจอร์" (Art Blakey and The Jazz Messenger) ในปี 1980 สถานการณ์ของวงเริ่มดีขึ้น หลังจากประสบภาวะตกต่ำในช่วงปี 1970 วินตัน มาแซลลิส ถือเป็นตัวจักรที่สำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภายในวง ไม่ว่าจะเป็นเนื้อหาของบทเพลง การแสดง รวมถึงรูปลักษณ์ของนักดนตรีที่เคยแต่งกายในชุดลำลองเปลี่ยนมาเป็นใส่ชุดสูทสากลทุกครั้งที่ทำกรแสดงบนเวที ภาพลักษณ์อันหรูหรา สง่างามนี้วง "โมเดิร์น แจ๊ส ควอเต็ต" (Modern Jazz Quartet) ได้สร้างเอาไว้ก่อนหน้า 25 ปี ซึ่งวงของ อาร์ต เบลกลี ได้ดำเนินรอยตาม โดยให้เหตุผลว่าเพื่อเป็นแรงผลักดันดนตรีแจ๊สให้มีฐานะเป็นศิลปะที่สูงค่าขึ้นกว่าเมื่อก่อน

ความตั้งใจของ อาร์ต เบลกลี ที่มีแนวคิดในการปั้นและสร้างนักดนตรีรุ่นใหม่ ๆ โดยนำเขาเหล่านั้นเข้ามาเป็นสมาชิกของวงตัวเองเริ่มต้นในปี 1954 ดังปรากฏอยู่ในผลงานบันทึกการแสดงสดชุด "A Night in Birdland"

Art Blakey & the Jazz Messenger "The Big Beat"
Blue Note Record

ซึ่งถือว่าเป็นผลงานทางประวัติศาสตร์ อาร์ต เบลกลี ซึ่งขณะนั้นมีอายุ 34 ปี ได้กล่าวว่า "Yes Sir! I am going to stay with the youngsters, When these get to old I'm going to get some younger ones. Keeps the mind active.¹ ตั้งแต่นั้นมาวง อาร์ต เบลกลี กลายเป็นวงที่สร้างนักดนตรีรุ่นใหม่ที่มีความสามารถ และเป็นนักดนตรีแจ๊ส แนวหน้าของโลกในปัจจุบัน ซึ่งเขาได้ให้สัมภาษณ์ครั้งหนึ่งว่า "I want to play the kind of music I like and see young guys come up through the band and make reputation for themselves (Goldberg, 1966).

¹ คัดมาจากเสียงของ อาร์ต เบลกลี ประกาศก่อนเริ่มต้นเพลงแรก "Confirmation" ในแผ่น "A Night At Birdland Vol. 2" (Blue Note BLP 1522)

* อาจารย์ประจำวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยรังสิต

การคัดเลือกนักดนตรีเข้าหรือคัดออก จากวงเป็นไปตามการตัดสินใจของอาร์ตเอง เมื่อใดก็ตามที่เขาคิดว่านักดนตรีคนนั้นๆ เล่นกับวงมานานและพร้อมที่จะไปสร้างชื่อเสียง และหาประสบการณ์ได้ด้วยตัวเอง อาร์ต เบกลี จะไม่มีการลังเล ที่จะตัดสินใจแจ้งให้กับนักดนตรีเหล่านั้น ได้รับทราบจากการสัมภาษณ์ โรเบิร์ต วัตสัน (Robert Watson) หนึ่งในสมาชิกของวง ที่อยู่ในปี 1977 ถึง 1981 โรเบิร์ตกล่าวว่า "Then the day came when he said --- "Hey man, I think it's time for you to go.".....he is about giving as many young people as possible a chance, before has to hang up his drums. (Goldberg, 1966)

ตลอดปี 1980 สมาชิกที่มีความสามารถ ยอดเยี่ยมในวงล้วนรับการขัดเกลาจากการสอนของอาร์ต แต่ละคนจะขึ้นแสดงแนวทางยุคโพส-บ๊อป ด้วยแรงบันดาลใจและพลังที่เปี่ยมล้นที่อาร์ตป้อนให้กับสมาชิกในวง วินตัน มาแซลลิส หนึ่งในผลผลิตของอาร์ต ด้วยการทำงานกับ แบนฟอร์ด มาแซลลิส (Brandford Marsalis) ผู้เล่นในตำแหน่ง แซกโซโฟน และโรบิน อูแบงค์ (Robin Eubank) ผู้เล่นในตำแหน่งทอมโบน ทั้งหมดร่วมเล่นกับอาร์ตในเดือนกรกฎาคม 1980 จนกระทั่งในเดือนตุลาคมปีเดียวกัน ผลงาน "Live At Bubba's" ได้ถูกทำการบันทึกเสียงในขณะ ที่วินตันมีอายุใกล้ 19 ปี วินตันได้บรรเลงเดี่ยวในเพลง "My Funny Valentine" ได้อย่างยอดเยี่ยม แต่ยังไม่สามารถดึงเอาอารมณ์ของการเล่นเดี่ยวแบบบัลลาดได้ดีเท่าที่ควร

พัฒนาการของวินตันเริ่มดีขึ้นเรื่อยๆ และในเดือนเมษายนปีถัดมาก็ได้สร้างผลงานการเล่น ทริ้มเปิดอย่างยอดเยี่ยมโดยร่วมงานกับ เจมส์ วิลเลียม (James Williams) โรเบิร์ต วัตสัน (Robert Watson) และบิล เพียส์ (Bill Pierce) ซึ่งในขณะนั้นสมาชิกดังกล่าวถือว่าเป็นกลุ่มสมาชิกที่ทำให้วงของอาร์ต เบกลี โดดเด่นที่สุดในวงการนักดนตรีแจ๊ส ในเดือนมกราคม 1982 โด널ด์ บราวน์ (Donald Brown) ซึ่งเข้ามาในตำแหน่งนักเปียโนแทน เจมส์ วิลเลียม และแบนฟอร์ด มาแซลลิส เข้ามาในตำแหน่ง แซกโซโฟน แทน โรเบิร์ต วัตสัน ตำแหน่งของผู้อำนวยการด้านดนตรีของวง ซึ่งเคยเป็นของ โรเบิร์ต วัตสัน เช่นเดียวกัน ได้กลายมาอยู่ในความควบคุมของ วินตัน มาแซลลิสแทน

ในเดือนมีนาคม 1982 วินตัน มาแซลลิสตัดสินใจลาออกจากวงเพื่อเปิดโอกาสให้นักทริ้มเปิด อายุ 19 ปี เทอเรนซ์ แบนชาด (Terrence Blanchard) เข้ามาแทนตำแหน่งของตัวเอง และได้แนะนำ โด널ด์ แฮริสัน (Donald Harrison) นักอัลโตแซกโซโฟนอายุ 21 ปี เข้ามาแทนหน้าที่ของ แบนฟอร์ด มาแซลลิส ผู้เป็นพี่ชาย อีกทั้งยังได้นำ นักเปียโนหน้าใหม่ จอห์นนี่ โอเนล (Johnny O'Neal) เข้าร่วมสร้างผลงาน "Oh --- By the Way" อย่างไรก็ตาม ปี 1984 วงของอาร์ตในกลุ่มของสมาชิกใหม่ข้างต้น ได้ก้าวมาสู่จุดสุดยอด โดยใช้เวลาเพียงแค่สองปีในการสร้างและพัฒนาความสามารถ ซึ่งในกลุ่มของริทึม เซกชัน ก็มีสมาชิกเข้ามาสับเปลี่ยนอีกสามคนด้วยกัน คือ มัลกริว มิลเลอร์ (Mulgrew Miller) ตำแหน่งเปียโน ลอนนี่ พลาซิโก ตำแหน่งเบส และ มือเทเนอร์แซกโซโฟน ชองค์ ทัวว์ซองต์ (Jean Toussaint)

Art Blakey

ผลงานบันทึกเสียงการแสดงสดชุด "Live At Sweet Basil" ที่บันทึกในเดือนมีนาคม 1984 ได้นำผลงานเก่าๆ ของอาร์ต เบกลี เช่น บทเพลง "Jodi," "Blue March" และ "Moanin" มาเรียบเรียงใหม่ ในขณะที่วง อาร์ต เบกลี แอนด์ เดอะ แจ๊ส แมสเซนเจอร์ นำผลงาน "New York Scene" ได้นำวงขณะรางวัลแกรมมี่อาร์ตในเดือนพฤษภาคมปีเดียวกัน

ในปี 1986 แบรนชาด และ แฮริสัน ลาออกจากวง สมาชิกใหม่ที่เข้ามาแทนคือ วอเรส โรนีย์ (Wallace Roney) และ เคนนี่ การ์เร็ต (Kenny Garrett) ในตำแหน่งทรัมเป็ต และแซ็กโซโฟน ในส่วนของเบสได้ ปีเตอร์ วอชิงตัน (Peter Washington) และ โดนัลด์ บราวน์ กลับมาทำหน้าที่นักเปียโนอีกครั้ง ส่วน ตำแหน่งผู้อำนวยการด้านดนตรี ซึ่งเคยเป็นของแบรนชาด ก็ตกมาอยู่ในมือของ ทัวร์ซองค์ แทนในช่วงที่วงอยู่ในระหว่างการบันทึก เสียง ผลงานชุด "Feelin' Good" ซึ่งเป็นผลงานที่ตั้งใจให้เสร็จทันวันคล้ายวันเกิด 67 ปี ของอาร์ต เบกลี

จากจุดดังกล่าว กลุ่มสมาชิกของวงแจ๊ส แมสเซนเจอร์ มีการสับเปลี่ยนตำแหน่งโดยมีนักดนตรีใหม่ๆ เข้ามา สมาชิกแต่ละคนเล่นด้วยกัน ไม่นานนัก จุดเปลี่ยนดังกล่าวทำให้เกิดผลเสีย คือวงเสียเอกลักษณ์ที่แท้จริงของตัวเองไป เมื่อเปรียบเทียบกับยุคที่ วินตัน มาแซลลิส และ เทอเรนซ์ แบรนชาด ควบคุมวงอยู่ ไม่มีใครเข้าใจว่า เหตุใดจึงมีการเปลี่ยนสมาชิกในวงเร็วขนาดนั้น

ในปี 1987 จาวัน แจ็คสัน (Javon Jackson) ในตำแหน่งเทเนอร์แซ็กโซโฟน ได้เข้ามาในวง พร้อมกับนักเปียโน เบนนี่ กรีน (Benny Green) และ ฟิลลิป ฮาร์เปอร์ (Phillip Harper) ในตำแหน่ง ทรัมเป็ต ในเดือน ตุลาคม ปี1989 อาร์ต เบกลี ฉลองวาระครบรอบ 70 ปี ณ เมือง เลเวอร์กูเชน ในประเทศเยอรมนีนับเป็นโอกาสพิเศษเนื่องมาจากว่าสมาชิกของ แจ๊ส แมสเซนเจอร์ ตั้งแต่รุ่น แรกๆ จนกระทั่งถึงปัจจุบัน ได้มารวมกันเพื่อยกย่อง อาร์ต รวมถึงนักดนตรีแจ๊สผู้ซึ่งเป็นตำนานในรุ่นเดียวกับอาร์ตด้วย เช่น เฟรดดี้ ฮับบาร์ด (Freddie Hubbard) เคอดิส ฟูลเลอร์ (Curtis Fuller) เบนนี่ โกลสัน (Benny Golson) แจ็คกี้ แมคลีน (Jackie McLean) วอเตอร์ เดวิส จูเนียร์ (Walter Davis Jr.) ส่วน ไฮเรส ซิลเวอร์ (Horace Silver) ซึ่งไม่สามารถมาร่วมงานได้ส่งผลงานใหม่มามอบเป็นของขวัญวันนั้น รอย เฮนส์ (Roy Haynes) รับหน้าที่เป็นมือกลองร่วมกับอาร์ต ซึ่งได้ให้สัญญาว่าเขาจะไม่เลิกเล่นกลอง จนกว่าจะอายุครบ 100 ปี งานครั้งนั้นถือว่าเป็นบันทึกสำคัญหน้าหนึ่งในประวัติศาสตร์ของดนตรีแจ๊สซึ่งได้รับการแพร่ภาพทางโทรทัศน์โดยสถานีโทรทัศน์ West German Television

Art Blakey, Horace Silver

กล่าวได้ว่า อาร์ต เบกลี ได้กลายเป็นปูชนียบุคคลของดนตรีแจ๊สฮาร์ดบ็อพ² ในช่วงปี 1980 และถือว่าเป็นมือกลองประวัติศาสตร์ในวงการดนตรีแจ๊ส รูปแบบการเล่นซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากมือกลองในยุคบีบ็อพสองท่านคือเคนนี่ คลาร์ก (Kenny Clark) และ แม็ค โรส (Max Roach) อาร์ต ได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้สร้างนักดนตรีแจ๊สรุ่นใหม่ พร้อมผลักดันให้แต่ละคนค้นพบรูปแบบการเล่นที่เป็นเอกลักษณ์ของตัวเองเพื่อสร้างชื่อในโลกของดนตรีแจ๊ส

ในฐานะมือกลอง อาร์ต เบกลี ได้ประดิษฐ์เทคนิคและแนวทางการเล่นกลองซึ่งถือเป็นการปูทางให้กับมือกลองแจ๊สรุ่นใหม่ น้ำหนักของการเล่นกลองสแนร์และกลองเบสของเขาสื่อได้ถึงความหมายของคำว่า ฮาร์ดบ็อพ ได้อย่าง

ดีเยี่ยม บางครั้งตัวเขาเองนำเอาจังหวะ African/Jazz เขามาเสริมในการเล่น แนวคิดนี้เริ่มต้นตั้งแต่เขามีโอกาสไปเยือนประเทศในแถบแอฟริกา ในช่วงปี 1940 เทคนิคดังกล่าวรวมถึงวิธีการใช้ข้อศอกกดลงไปทีกลองทอมทอมเพื่อปรับระดับเสียง (pitch) ในขณะที่ใช้ไม้ตี นอกจากนั้นเทคนิคที่อาร์ตยังใช้เป็นประจำอีกลักษณะหนึ่ง คือการเหยียบปิดฉาบ Hi-Hat ทุกจังหวะที่สองและสี่เสียงดังของกลองที่เล่นอยู่เป็นประจำ ทำให้หูของเขาเริ่มไม่ค่อยได้ยินเสียง จนในที่สุดตัวอาร์ตเองต้องเล่นโดยฟังเพียงสัญญาณเพียงอย่างเดียว

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น วง เดอะแจ๊ส แมสเซนเจอร์ของเขา เปรียบเสมือนเป็นเรือจ้าง ที่รับส่งนักดนตรีฝีมือดี ๆ คนแล้วคนเล่า ตั้งแต่ ปลายปี 1940 กลางปี 1950 จนกระทั่งถึงปี 1990 นักดนตรีหลายต่อหลายคนได้ผ่านการขัดเกลาจาก อาร์ต อาทิเช่น โดนัลด์ เบิร์ด (Donald Byrd), แฮงค์ ม็อบเลย์ (Hank Mobley), แจ็คกี้ แม็คคลีน (Jackie McLean), จอห์นนี่ กริฟฟิน (Johnny Griffin), บ็อบบี้ ทิมมอนส์ (Bobby Timmons), เบนนี่ โกล์สัน (Benny Golson), ลี มอร์แกน (Lee Morgan), เวย์น ชอร์เตอร์ (Wayne Shorter), เคอร์ติส ฟูลเลอร์ (Curtis Fuller), ซีดาร์ วอลตัน (Cedar Walton), เฟรดดี้ ฮับบาร์ด (Freddie Hubbard), บิลลี ฮาร์เปอร์ (Billy Harper), โจแอนน์ บรัลคิน

² Hard Bop (1950 - 1960) เป็นยุคของดนตรีแจ๊สหลังจากยุค bebop และ cool ถือว่าเป็นยุคหนึ่งที่มีความสำคัญในประวัติศาสตร์ดนตรีแจ๊ส ลักษณะของดนตรีจะมีความหนัก โดยกลุ่ม Rhythm Section จะมีบทบาทมากเป็นพิเศษ เทคนิคการเล่นโซโลไม่มีความซับซ้อนมากเมื่อเทียบกับยุค bebop แต่จะเน้นที่แนวคิดการใช้ตัวโน้ตอย่างสร้างสรรค์ ดนตรีบลูส์และดนตรีกอสเพิลมีบทบาทมากเป็นพิเศษยุค Hard Bop ถือว่าเป็นยุคของนักดนตรีฝีมือดีอย่างแท้จริง โดยนักดนตรีในยุคนี้ในการร้องเรียกหาความเท่าเทียมกันด้านเชื้อชาติ นักดนตรีที่มีความสำคัญ เช่น Art Blakey, Horace Silver, Lee Morgan, John Coltrane, Sonny Rollings, Jimmy Smith เป็นต้น

(Joanne Brackeen), วาเลรี โปโนมาเรฟ (Valery Ponomarev), บิลล์ เพียซ (Bill Pierce), บ๊อบบี้ วัตสัน (Bobby Watson), วินตัน มาแซลลิส (Wynton Marsalis), แบรินฟอร์ด มาแซลลิส (Branford Marsalis), เจมส์ วิลเลียม (James Williams), เทอร์เรนซ์ แบรินชาด (Terrence Blanchard), โด널ด์ แฮริสัน (Donald Harrison), วอเรซ โรนีย์ (Wallace Roney), จาวัน แจ็คสัน (Javon Jackson) นอกจากนั้นยังมี คีธ จาร์เรต (Keith Jarrett) และ ชัค แมกจิโอนี (Chuck Magione)

อาร์ต เบลกลี เคยเรียนเปียโนเมื่ออายุยังน้อย แล้วเปลี่ยนมาเล่นกลอง โดยการเรียนด้วยตัวเอง โดยอาศัยการฟังจากมือกลองที่มีอิทธิพลต่อเขาสองคนคือ ชิค เว็บบ์ (Chick Webb) และ ซิด แคตเล็ต (Sid Catlett) ในปี 1942 อาร์ตได้เข้าร่วมวงกับ แมรี ลู วิลเลียม (Mary Lou Williams) และย้ายไปเล่นกับเฟรดเซอร์ แฮเตอร์สัน ออร์เคสตรา (Fletcher Henderson) ในปี 1943 และ 1944 โดยตระเวนแสดงในภาคใต้ของสหรัฐฯ เขามีโอกาสช่วงสั้นๆ นำนวงบิกแบนด์แสดงในเมืองบอสตัน หลังจากนั้นได้เข้าร่วมกับวงของ บิลลี เอกส์ไธน์ (Billy Eckstine) ช่วงระหว่างที่เขา ร่วมงานกับเอกส์ไธน์ อาร์ตได้มีโอกาสพบกับนักดนตรีบีบ๊อป แจ๊ส หลายคน เช่น ไมล์ส เดวิส (Miles Davis), ฟัตส์ นาวาโร (Fats Navarro) และ เด็กซ์เตอร์ กอร์ดอน (Dexter Gordon)

จากนั้นเอง อาร์ต คิดว่าเขาต้องมีวงเป็นของตนเองจึงเริ่มต้นพานักดนตรีจำนวน 17 คน จากวงของ บิลลี เอกส์ไธน์ ออกมาซ้อมกันเอง หลังจากนั้นอาร์ตมีโอกาสได้ท่องเที่ยวไปในทวีปแอฟริกาในช่วงปลายปี 1940 ได้ใช้ชีวิตอยู่ที่นั่น

มากกว่าหนึ่งปีโดยใช้เวลาส่วนใหญ่เรียนรู้ดนตรีพื้นเมืองแอฟริกันและศาสนาอิสลาม ซึ่งเขาได้เปลี่ยนศาสนาเป็นอิสลามโดยใช้ชื่ออิสลามว่า "Buhaina" ในระหว่างปี 1950 อาร์ต ได้แสดงในรายการวิทยุร่วมกับ ชาร์ลี ปาร์คเกอร์ (Charlie Parker), คลิฟฟอร์ด บราวน์ (Clifford Brown), และไมล์ส เดวิส เช่นเดียวกับ โฮเรส ซิลเวอร์ (Horace Silver) ในช่วงปี 1951 ถึง 1953 อาร์ตได้เข้าร่วมกับวง Buddy DeFranco Quartet อาร์ตและโฮเรส ได้ตั้งวงดนตรีอย่างไม่เป็นทางการร่วมกับ เคนนี่ ดอร์แฮม (Kenny Dorham) และ แฮงค์ ม็อบเลย์ (Hank Mobley) ในปี 1955 โดยใช้ชื่อว่า เดอะ แจ๊ส แมสเซนเจอร์ และหลังจากที่โฮเรส ซิลเวอร์ ลาออกจากวงในปี 1956 อาร์ต เบลกลี ก็ได้กลายเป็นผู้นำวงตั้งแต่นั้น

ทั้ง โฮเรส ซิลเวอร์ และ อาร์ต เบลกลี ถือว่าเป็นปูชนียบุคคลในด้านดนตรีฮาร์ดบ๊อป การเล่นที่หนักหน่วง การผนวกเนื้อหาของดนตรีบีบ๊อปเข้ากับดนตรีบูลส์ และแนวคิดในการพัฒนานักดนตรีในวงคือ การสอนนักดนตรีคนนั้นๆ จนกระทั่งมีความสามารถ แล้วจึงเปลี่ยนตำแหน่งนั้นให้กับนักดนตรีหน้าใหม่ รวมถึงตำแหน่งผู้อำนวยการด้านดนตรี อาร์ตเองไม่เคยรับตำแหน่งดังกล่าวเลย แต่ให้นักดนตรีในวงดูแลกันเอง อาร์ต เบลกลี ก็ มิได้ยึดติดอยู่กับวงของตนเองเพียงอย่างเดียว เขาหาเวลาว่างไปร่วมเล่นหรือบันทึกเสียงกับนักดนตรีคนอื่นๆ เช่น ซีโลเนียส มังก์ (Thelonius Monk), Modern Jazz Quartet, จอห์น โคลเทรน รวมถึงร่วมงานกับกลุ่มมือกลองแจ๊ส แอฟริกันและ ลาติน อีกทั้งยังตระเวนแสดงทัวร์ร่วมกับ ดิซซี กิลเลสปี (Dizzy Gillespie), มังก์, ซอนนี่

สตีท (Sonny Stitt) บ่อยครั้งในฐานะศิลปินในเทศกาล ดนตรีแจ๊สนิวยอร์ก

วง เดอะ แจ๊ส แมสเซนเจอร์ บันทึกเสียงผลงานอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปี 1950 ถึง 1990 รวมระยะเวลาประมาณเกือบสี่สิบปีในสังกัดค่าย Blue Note อาร์ต เบกลี ถึงแก่กรรมในวันที่ 16 ตุลาคม 1990 พร้อมทั้งมรดกทางดนตรีให้กับทั้งผู้ฟังและนักดนตรีที่เขาสร้างอย่างหาค่ามิได้

กลุ่มนักดนตรีของ อาร์ต เบกลี ในช่วงปี 1980–1989

หลังจากที่ลาออกจากวง เดอะ แจ๊ส แมสเซนเจอร์ ในปี 1981 โรเบิร์ต วัดสัน ได้มุ่งมั่นสร้างผลงานประพันธ์อย่างมากมาย จนกลายเป็นนักประพันธ์เพลงที่ประสบความสำเร็จจากงานหลายชุดในช่วงทศวรรษ 1980 โรเบิร์ตได้ร่วมงานกับมือเบส เคอร์ติส ลันดี้ (Curtis Lundy) ตั้งค่ายเพลงแจ๊สเป็นของตัวเอง ในชื่อ "นิวโน้ต" (New Note) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเผยแพร่ งานของตัวเอง ในปี 1983 โรเบิร์ต มีโอกาสตระเวนแสดงในประเทศอิตาลีร่วมกับวง แจ๊สท้องถิ่น" อิตาลีเลียน ทริโอ โอเพ่น ฟอรัม" (Italian Trio Open Form) และได้บันทึกเสียงร่วมกับวงดังกล่าวสองสาม ผลงาน โรเบิร์ตค้นพบวิธีการเล่นในรูปแบบบีบ๊อปของตนเอง โดยเล่นตัวโน้ตอย่างอิสระและใช้ตัวโน้ตให้มากที่สุดอันนำมาสู่ การพัฒนาการหายใจในลักษณะ ที่เรียกว่า "เซอร์คูลาร์ บริธติง" (Circular Breathing)³ ในปี 1988 โรเบิร์ต วัดสัน

ลงนามในสัญญาฉบับกับบริษัทค่ายเพลง "บลูโน้ต" (Blue Note) โดยเริ่มผลงาน แรกในชื่อว่า "No Question About It" ร่วมกับกลุ่มนักดนตรี ซึ่งประกอบด้วย แฟรงค์ ลาซี (Frank Lacy) ในตำแหน่ง ทรอมโบน รอย ฮาร์กรูฟ (Roy Hargrove) ทรัมเป็ต ร่วมด้วยจอห์น ฮิก (John Hicks) และ เคนนี่ วอชิงตัน (Kenny Washington) ในกลุ่ม ริทึมเซกชัน

ในช่วงระหว่างปี 1977- 1981 ของวง แจ๊ส แมสเซนเจอร์ เจมส์ วิลเลียม ซึ่งรับบทบาทเป็นผู้อำนวยการของวง ได้ใช้เวลาว่างเป็นอาจารย์สอนที่วิทยาลัยดนตรีเบิร์กลีย์ในเมืองบอสตันอีกตำแหน่งหนึ่ง เขาได้รับการกล่าวขวัญว่าเป็นนักเปียโนฮาร์ตบ๊อปที่หาตัวจับยากคนหนึ่ง อิทธิพลและรูปแบบการเล่นเปียโนมีผู้เปรียบเทียบเขาว่า ได้รับจิตวิญญาณทางการเล่นมาจากบ๊อบบี้ ทิม มอนส์ (Bobby Timmons) ผวนกเข้ากับน้ำหนัก เสียง การเล่นบนคีย์แบบ แม็คคอย ไทเนอร์ (Mc Coy Tyner) ถึงกระนั้น เจมส์ก็มีแนวทางที่ชัดเจนเป็นของตัวเอง ในปี 1985 เจมส์ย้ายจากเมืองบอสตันแล้วไปเริ่มลงหลักปักฐานที่เมืองนิวยอร์ก แล้วเริ่มบันทึกสองผลงานติดกันร่วมกับค่าย Sunnyside ในผลงาน "Progress Report" ซึ่งประกอบด้วย บิล เพียช (Bill Pierce) ตำแหน่งเทเนอร์แซ็กซ์ ในขณะที่ บิลล์เอง ก็เป็นเพื่อนร่วมงานที่วิทยาลัยดนตรีเบิร์กลีย์ด้วย ในปี 1988 เจมส์ได้ร่วมเล่นกับนักดนตรีแจ๊สที่มีฝีมือยอดเยี่ยมสามคน ในผลงานที่ชื่อว่า "Magic Trio Vol. 1" ประกอบด้วย อาร์ต เบกลี และมือเบส เรย์ บราวน์ (Ray Brown) ส่วน

³ การเล่นดนตรีประเภทเครื่องเป่า โดยผู้เล่นสามารถหายใจเข้าในขณะที่เล่นไปได้โดยไม่มีอาการท้อหรือเหนื่อยเลยในขณะที่เล่น

"Magic Trio Vol.2" เจมส์ได้อัลวิน โจนส์ ซึ่งเป็นมือกลองคู่ใจของ จอห์น โคลเทรน (John Coltrane) มาร่วมงานด้วย ทั้งสองผลงานถือว่าเป็นผลงานทางศิลปะดนตรี ที่ถูกกลั่นกรองมาจากฝีมือของนักดนตรีระดับต้นๆ ของวงการ ถึงขนาดที่เจมส์ได้ออกปากว่าการทำงานร่วมกันของนักดนตรีแต่ละคนไม่มีความเป็นอัตโนมัติเข้ามาเกี่ยวข้อง ทุกคนรู้บทบาทของตัวเอง และเล่นเพื่อ "สนับสนุน" เจมส์นั่นเอง

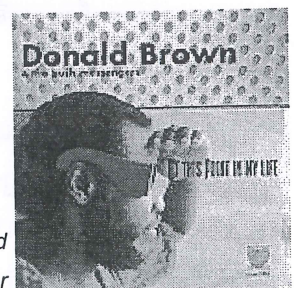
Ron Carter & James Williams

ในช่วงทศวรรษ 80 นั้นถือว่าเจมส์ วิลเลียมมีบทบาทและชื่อเสียงมากในวงการแจ๊ส แห่งนิวยอร์ก ด้วยความสามารถประกอบกับพรสวรรค์ ทำให้เขาเป็นที่ยกย่องและเชื่อถือจากทั้งนักดนตรีโซโลและนักดนตรีสนับสนุน อาร์ต ฟาร์เมอร์ (Art Farmer) กล่าวว่า "He is fast becoming one of the most important voices on the piano" (Jazz Times, 1989). ในปี 1986 เจมส์ เข้าเป็นสมาชิกประจำของวง "แจ็ก วอลธรัท กรุ๊ป" (Jack Walrath Group) ตัวของแจ็ก มีพี่น้องมาจากดนตรีฮาร์ดบ็อบดั้งเดิม ประสบการณ์ในแวดวงดนตรีแจ๊ส ซึ่งเคยร่วมเล่นกับ ชาร์ลส์ มิงกัส (Charles Mingus) ผลงานที่ประสบความสำเร็จอย่างสูงคือ "Master

of Suspense" (1986) และ "Neohippus" ทั้งสองผลงานสังกัดค่ายเพลง Blue Note

นอกเหนือจากการเป็นเจ้าของผลงานเองแล้ว เขายังรับหน้าที่เป็นนักดนตรีสนับสนุนให้กับหลายคนเช่น ซอนนี่ สติท (Sonny Stitt) มิลล์ แจ็คสัน (Milt Jackson), The Thad Jones-Mel Lewis Orchestra ทอม ฮาเรล (Tom Harrell) และเอ็มมิลี เร็มเลอร์ (Emily Remler) อาจกล่าวได้ว่า ยุคทองของนักเปียโนในวง อาร์ต เบลกลี แอนด์ เดอะ แจ๊ส แมสเซนเจอร์ นั้นอยู่ในช่วงทศวรรษที่ 80 ซึ่งในระยะนั้น แจ็ก วอลธรัท ได้ออกแสดงเดี่ยว ณ คาเนกีฮอลล์ ซึ่งคอนเสิร์ตครั้งนั้นได้รับการกล่าวขวัญเป็นอย่างมากในด้านคุณภาพ และฝีมือของการแสดง

โดนัลด์ บราวน์ (Donald Brown, 1954) เริ่มต้นการเล่นทรัมเป็ตจนกระทั่งประสบความสำเร็จได้รับทุนการศึกษาจากมหาวิทยาลัย Memphis State University ซึ่งเมื่อเข้าเรียนไปสักระยะ เขาเปลี่ยนเครื่องดนตรีไปเป็นเปียโน โดนัลด์ มักจะถูกว่าจ้างให้เล่นบันทึกเสียงในเมืองเมมฟิสอยู่เสมอ จนกระทั่งแนวทางของดนตรีทิม แอนบูลส์ ได้เข้าไปมีอิทธิพลต่อการเล่นเปียโนของตัวเองในปี 1981 โดนัลด์ ได้รับการแนะนำให้รู้จักกับอาร์ต เบลกลี ผ่านทาง เจมส์ วิลเลียม ซึ่งโดนัลด์ก็ได้ เป็นหนึ่งในสมาชิกของวง เดอะแจ๊ส แมสเซนเจอร์ ของ อาร์ต เบลกลี เป็นเวลา 10 เดือน

Donald Brown and
the Bush Messenger

ในช่วงระหว่างปี 1983 - 88 โดแนลล์ได้รับการทาบทามจากวิทยาลัยดนตรีเบิร์กลีให้เข้าไปเป็นอาจารย์ ในขณะที่เดียวกันเขาเองมีโอกาสร่วมเล่นกับนักดนตรีแจ๊สที่มีชื่อเสียงมากมายเช่น บ๊อบบี้ ฮัทเชอร์สัน (Bobby Hutcherson), จอห์น แฟดดิส (John Faddis) และวง The Louise Hayes Group ระหว่างนั้นโดแนลล์ได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกของวง "เฟรddie ฮับบาร์ด กรุป" (Freddie Hubbard Group) ประมาณหนึ่งปี แล้วจึงย้ายไปวง "เอ็ดดี้ ล็อกจาว เดวิส และ จอห์นนี่ กริฟฟิน ควินเทต" (Eddie Lockjaw Davis / Johnny Griffin Quintet) ประมาณสามเดือน แล้วกลับมาเล่นกับเดอะแจ๊ส แมสเซนเจอร์ในช่วงปี 1987 - 1988 หลังจากนั้นเขาเปลี่ยนมาเป็นสมาชิกของวง Donald Byrd และร่วมเล่นเกือบตลอดทศวรรษ 90

มัลกริล มิลเลอร์ (Mulgrew Miller) เป็นนักเปียโนอีกคนหนึ่งที่มีความสามารถในการเล่นในแบบฮาร์ดบ๊อปที่หาตัวจับยากอีกคนหนึ่ง หลังจากที่ได้ศึกษาการเล่นเปียโนกับมารกาเร็ต คาลอฟ (Margaret Chaloff) และ เจมส์ วิลเลียม ที่เมืองบอสตัน มัลกริลก็ได้เข้าร่วมเป็นนักเปียโนประจำ วง Duke Ellington Orchestra ในระหว่างปี 1977 ถึง 1979 หลังจากนั้นก็ได้ร่วมเป็นสมาชิกกับวงของนักดนตรีแจ๊สมากมายเช่น เบ็ตตี้ คาร์เตอร์ (Betty Carter) วูดดี้ ชอว์ (Woody Shaw) จอห์นนี่ กริฟฟิน (Johnny Griffin) วงของอาร์ต เบกลี และ โทนี วิลเลียม (Tony Williams)

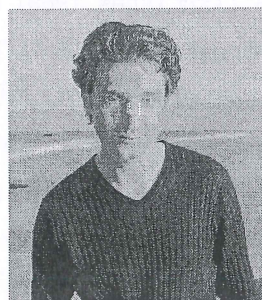
นอกจากการเป็นสมาชิกกับวงที่กล่าวมาแล้ว มัลกริล ยังปรากฏตัวในฐานะนักเปียโนใน ผลงานของศิลปินแจ๊สอีกหลายคนเช่น แรนฟอร์ด มาแซลลิส, เฟรddie ฮับบาร์ด,

Mulgrew Miller

บ๊อบบี้ ฮัทเชอร์สัน, เทเรนซ์ แรนชาด และโดแนลล์ แฮริสัน, แฟรงค์ มอแกน (Frank Mogan), เคนนี่ การ์เร็ต (Kenny Garrett), โดแนลล์ เบิร์ด (Donald Byrd), สตีฟ เทอเรย์ (Steve Turre) เป็นต้น

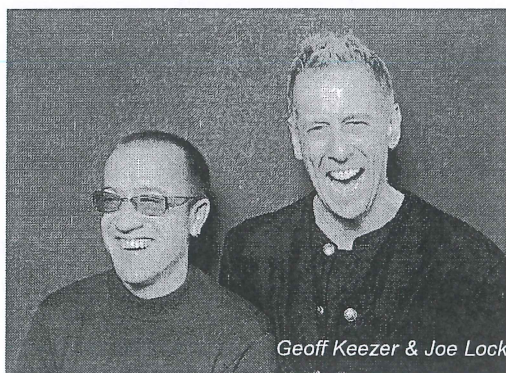
เบนนี่ กรีน (Benny Green, 1963) หลังจากที่ได้ร่วมเล่นกับวงของ เอ็ดดี้ เฮนเดอร์สัน (Eddie Henderson) ในฝั่งตะวันตกของประเทศสหรัฐฯ เบนนี่ ได้ตัดสินใจย้ายไปเมืองนิวยอร์กในปี 1982 และเริ่มต้นทำงานกับบ๊อบบี้ วัตสัน (Bobby Watson) ซึ่งบ๊อบบี้ได้แนะนำเบนนี่ กรีน ให้รู้จักกับ เจมส์ วิลเลียม ภายหลังเจมส์ได้ให้การสนับสนุนเบนนี่ เพราะเห็นว่าเป็นนักเปียโนที่มีอนาคตไกล ระหว่างปี 1983 ถึง 1987 เขาได้ร่วมเป็น สมาชิกในวงทริโอของ เบ็ตตี้ คาร์เตอร์ หลังจากนั้น ในปี 1987 ถึง 1989 ได้ย้ายไปเป็นนักเปียโนร่วมกับอาร์ต เบกลี ในวงเดอะแจ๊ส แมสเซนเจอร์

Benny Green

เบนนี่ กรีน มีผลงานเป็นของตัวเองครั้งแรกในชุด "Prelude" ซึ่งขนาดของวงที่เล่นเป็นลักษณะบีบ็อพขนาดเครื่องดนตรีห้าชิ้น (Quintet) ตามด้วยผลงาน "In The Direction" งานทรีโอ ซึ่งได้รับอิทธิพลทางด้านฮาร์ดบี๊พจากทีโลเนียส มังก์ (Thelonius Monk) และ บัด เพาว์ (Bud Powell)

จีโอฟ คีเซอร์ (Geoff Keezer) ความมีชื่อเสียงในอาชีพนักเปียโนแจ๊สของจีโอฟ เริ่มต้นในปี 1989 ณ เมืองนิวยอร์ก ร่วมกับสมาชิกในวง "แบรดลีย์ ทรีโอ (Bradley Trio)" อีกสองคน คือ วอเตอร์ บุคเกอร์ (Water Booker) ในตำแหน่ง เบส และ จิมมี่ คอบบี้ (Jimmy Cobb) ตำแหน่งกลอง เจมส์ วิลเลียม เริ่มเห็นแววของจีโอฟ ในขณะที่เจมส์กำลังบันทึกผลงาน "Waiting In The Wings" ผลงานนี้ได้ถูกบันทึกเสียงในปี 1988 ในขณะที่จีโอฟ มีอายุเพียง 17 ปี และกำลังศึกษาที่วิทยาลัยดนตรีเบิร์คลีย์ ในความดูแลของ บิลล์ เฟียช และ เอิร์ล โพเมอร์รอย ซึ่งทั้งคู่เคยเป็นสมาชิก ของ เดอะ แจ๊ส แมสเซนเจอร์ มาก่อน ระหว่างฤดูร้อน ในปี 1989 จีโอฟตระเวนแสดงร่วมกับวง "เดอะ เจนเนอเรชั่น เซ็กซ์เตต" (Generation Sextet) ซึ่งประกอบด้วยสมาชิกเก่าในวง "Bradley Trio" ร่วมกับ รอย ฮาร์โกรฟ ตำแหน่งทรัมเป็ต และ ราล์ฟ มัวร์

Geoff Keezer & Joe Lock

(Ralph Moore) ตำแหน่งเทเนอร์แซ็กโซโฟน หลังจากนั้นในฤดูใบไม้ร่วง จีโอฟ ได้เข้าร่วมกับวง เดอะ แจ๊ส แมสเซนเจอร์ โดยการแนะนำจาก เจมส์ วิลเลียม เช่นเดียวกัน คุณลักษณะของจีโอฟในการเป็นนักเปียโนแจ๊ส คือแนวคิดในการเล่นที่เติบโตเกินตัว น้ำหนักของนิ้วที่มีความละเอียด รวมถึงพัฒนาการของประสบการณ์ที่เขาได้เล่นร่วมกับนักดนตรีหลายต่อหลายคน สิ่งเหล่านี้ถือว่าการพัฒนาเอกลักษณ์ในการเล่นเฉพาะตัวของจีโอฟให้ปรากฏ จนกระทั่งเป็นหนึ่งในนักเปียโนแจ๊สที่มากด้วยความสามารถในทศวรรษ 1980

เคนนี่ การ์เร็ตต์ (Kenny Garrett, 1961) เริ่มต้นอาชีพนักแซ็กโซโฟนกับวง ดุ๊ก เอลลิงตัน ออร์เคสตรา (Duke Ellington Orchestra) ซึ่งขณะนั้น เมอร์เซอร์ เอลลิงตัน (Mercer Ellington) เป็นผู้ควบคุมวง เคนนี่ถูกค้นพบความสามารถทางด้านแซ็กโซโฟนแจ๊สจาก เมล ลีวิส (Mel Lewis) และ โลโอเนล แฮมตัน (Lionel Hampton) และได้เข้าร่วมกับวง เดอะ แจ๊ส แมสเซนเจอร์ ของ อาร์ต เบกาลี ในช่วงปี 1986 ซึ่งเป็นเพียงแคปีเดียวเท่านั้น หลังจากนั้นปี 1987 เคนนี่ได้ถูกทาบทามโดย ไมลส์ เดวิส ให้เข้าร่วมเป็นสมาชิกในวง ซึ่ง ไมลส์ รู้จักเขาผ่านทางแกรี โทมัส (Gary Thomas) นักแซ็กโซโฟนที่ไมลส์ รู้จักดี ถือว่าเป็นผลดีต่อการพัฒนาการเล่นและเทคนิคของเคนนี่เอง เขามีโอกาสได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกในวงดนตรีแจ๊สที่อยู่ในระดับตำนานของโลกถึงสองวงเพียงแค่สองปี โดยเคนนี่กล่าวว่า "Playing with strong leader makes you a strong person. It helps you determine what you want to do and what you don't." (Carr, 1982) ในขณะที่เขาเริ่มต้นเล่นกับไมลส์ รูปแบบ

การเล่นยังมีลักษณะของความเป็น "bop"⁴ อยู่ในขณะที่ตั้งแต่ปี 1989 เป็นต้นไป เคนนี่ เริ่มมีแนวทางการเล่นที่ผนวกจิตวิญญาณ และอารมณ์เข้าไปด้วยดังที่ปรากฏอยู่ในผลงาน "Amandla" ของ ไมลส์ เดวิส

Kenny Garrett

ถือว่า เคนนี่ การ์เร็ต เป็นนักแซ็กโซโฟนที่มีความสามารถเฉพาะตัวอย่างมาก เทคนิคการเล่นของเขามีพื้นฐานมาจาก "Bebop" โดยประยุกต์แนวทางการเล่นที่ทรงพลังผนวกเข้ากับความเร็วของจำนวนการเล่นตัวโน้ต รวมถึงการเลือกใช้ตัวโน้ตแปลกๆ ที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดชัดเจนจากเพลง "Nathan Jones" จาก ผลงาน "Live At Mt. Fuji" เป็นต้น ปัจจุบัน เคนนี่ การ์เร็ต เป็นที่ต้องการจากนักดนตรีหลายต่อหลายคน เขาได้ร่วมเล่นกับนักดนตรีแจ๊สชั้นเยี่ยมมากมาย เช่น ดิซซี กิลเลสปี (Dizzy Gillespie), ทอม ฮาเรล (Tom Harrell), วูดดี ชอว์ (Woody Shaw), โดนัลด์ เบิร์ด (Donald Byrd) เป็นต้น

วอเรซ โรนีย์ (Wallace Roney) นักทรัมเป็ตที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวในการใช้ "ช่องว่าง" (space) ในการโซโลได้อย่างดีเยี่ยม วอเรซได้บันทึกเสียงร่วมกับ อาร์ต เบลกลีครั้งแรก ในผลงาน "Killer Joe" ผลงานที่เขาเล่นร่วมกับ ชิคโก ฟรีแมน (Chico Freeman) ในชุด "Tradition in Transition" และผลงานกับริกกี ฟอร์ด (Ricky Ford) ในผลงาน "Interpretation" ซึ่งสร้างชื่อเสียงให้กับวอเรซเป็นอย่างมากจนกระทั่ง อาร์ตชัคชวน เขาให้เข้าร่วมวงอีกครั้งในปี 1986 หลังจากนั้นหนึ่ง ปี วอเรซได้เปลี่ยนไปร่วมวงกับ "โทนี วิลเลียมส์ ควินเตต" (Tony Williams' Quintet) และอยู่ร่วมเล่นกับวงนี้เป็นเวลาเกือบสิบปี

Wallace Roney

ผลงานแรกในฐานะเจ้าของผลงานคือ "Versus" รูปแบบดนตรีโดยทั่วไปมีความเป็นฮาร์ดบ็อพ อยู่มากจนกระทั่งมาถึง "Intuition" ในปี 1988 วอเรซได้หันออกห่างจากฮาร์ดบ็อพแล้ว ก้าวเข้าสู่การทดลองแนวทางใหม่ โดยเน้นโครงสร้างรูปแบบใหม่ของคอร์ดต่างๆ ผลงานที่เขาเล่นร่วมกับนักแซ็กโซโฟนบีบ็อพยุคใหม่

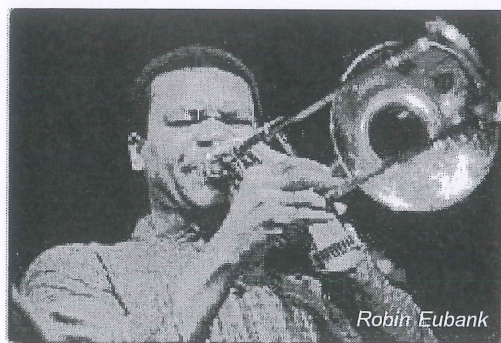
⁴ Bop หรือ Bebop หมายถึง ยุคหนึ่งของดนตรีแจ๊สหลังจากยุค Swing ที่เปลี่ยนจากวงขนาดใหญ่เป็นวงเล็กประมาณสี่ถึงห้าชิ้น ลักษณะของดนตรีแจ๊สในยุคนี้ จะมีความซับซ้อนในโครงสร้างของการเปลี่ยนคอร์ดมากขึ้น จังหวะเร็ว จำนวนโน้ตที่ใช้เล่นมีจำนวนมาก ผู้บุกเบิกยุค bebop คือ Charlie Parker และ Dizzy Gillespie ซึ่งเป็นการเปิดหน้าใหม่ของดนตรีแจ๊ส หรือที่เรียกกันว่า "Modern Jazz"

คริสโตเฟอร์ ฮอลิเดย์ (Christopher Hollyday) เป็น ความลงตัวในความตรงกันข้าม ในขณะที่คริสโตเฟอร์เล่นตามแนวทางของบีบ็อพ โดยใช้ตัวโน้ตจำนวนมาก แต่ในขณะที่วอเรซ เล่นด้วยความ งบประมาณไปด้วยแนวคิดใหม่ๆ

ผลงานโดดเด่นที่สุดคือการปรากฏตัวร่วมกับโทนี วิลเลียม ณ คาร์เนกีฮอลล์โดยการแสดงในวันนั้น วอเรซ เล่นคล้ายกับการสร้างนวัตกรรมในแนวคิดใหม่ๆ ประกอบด้วยจินตนาการ ทำให้วอเรซ กลายเป็นนักทรมเป็ตแจ๊สรุ่นใหม่ ยอดเยี่ยมในทศวรรษ 80

โรบิน อูแบงค์ (Robin Eubank) เริ่มต้นศึกษาทรมเป็ต ณ วิทยาลัยการแสดงและการ ดนตรีแห่งฟิลาเดลเฟีย (Philadelphia College of Performing Arts) ในขณะที่ทำการศึกษา โรบินได้โอกาสในการเข้าร่วมกับนักทรมเป็ต สไลด์ แฮมตัน (Slide Hampton) ใน Slide's Hamton World of Trombone และในปี 1978 โดยการแนะนำวิธีการเล่นจากแฮมตัน เขาได้ย้ายไปนิวยอร์กในปี 1980 โดยเข้าห้องร่วมกับ เควิน อูแบงค์ (Kevin Eubank) ซึ่งเป็นนักกีตาร์แจ๊สผู้เป็น น้องชาย และ ราล์ฟ มัวร์ (Ralph Moore) นักแซ็กโซโฟนประสบการณ์ร่วมกับวง "The Messenger" เริ่มขึ้นครั้งแรกเมื่อเขาได้เข้าเป็นสมาชิก วง "Art Blakey Bigband" ในปี 1980 และด้วยเครื่องดนตรีที่ไม่ค่อยเป็นที่นิยมนำมาเล่นในวงดนตรีแจ๊ส โรบินใช้เวลาพอสมควรในการทำให้ตัวเองเป็นที่รู้จักในเมืองนิวยอร์ก โดยร่วมเล่นกับ Bobby Watson

ในปี 1986 โรบินเข้าร่วมกับวง "เดฟ ฮอลแลนด์ ออลเซมเบล" (Dave Holland's Ensemble) และออกตระเวนแสดงร่วมกับอับดุลลา อิบราฮิม (Abdullah Ibrahim) ในปี 1987 เขา

เข้าร่วมกับวงของ อาร์ต เบกลี ในตำแหน่งผู้อำนวยการด้านดนตรีและนักทรมเป็ต สตีฟ เทอเรีย (Steve Turre) ได้กล่าวว่า "Since Robin has been with Art he has really blossomed, come into his own with something to say." (Davis, 1986)

แบรนชาร์ด และ แฮริสัน ควินเตต (Blanchard & Harrison Quintet) วงของทั้งคู่ถือว่าเป็นเสมือนกับเงาของ วินตัน และ แบรนฟอร์ด มาร์ซาลิส (Wynton & Branford Marsalis) ผลงานแรกของทั้งคู่ทำการบันทึก

Donald Harrison

Terrence Blanchard

เสียงในระหว่างที่ยังอยู่ในวงของ อาร์ต เบกลี ในปี 1953 เทอเรนซ์ แบรนชาร์ด (Terrence Blanchard) และดอนัลด์ แฮริสัน (Donald Harrison) ทั้งคู่จบการศึกษาจากนิวออร์ลีอันส์ เซนเตอร์ออฟ ครีเอทีฟ อาร์ต (New Orleans Center of Creative Arts) เมื่อจบการศึกษา ดอนัลด์ เข้าศึกษาต่อ ณ มหาวิทยาลัยเซาท์เทิร์น (Southern University)

และวิทยาลัยดนตรี เบิร์กลี ส่วนเทอเรนส์ศึกษาต่อ ณ Rutgers University ทั้งคู่กลับเข้ามาร่วมงานกันอีกครั้ง ในวงเดอะแจ๊ส แมสเซนเจอร์ โดยการแนะนำของวินตัน มาแชลลิส ในปี 1981 ทั้งคู่เป็นสมาชิก ในวงของอาร์ต จนกระทั่งปี 1987 ทั้งคู่ได้ออกผลงานร่วมกันใน "Crystal Stair" และ "Black Pearl" ในปี 1988 หลังจากนั้นทั้งคู่ได้ทำงานร่วมกัน โดยยึดหลักดั้งเดิมของฮาร์ดบ็อพ โดยไม่มีความตั้งใจที่จะทดลองสิ่งใหม่ๆ เท่าใดนัก ซึ่งเป็นการยากที่จะทำให้ทั้งคู่หลุดออกจากเงาของพี่น้องมาแชลลิสได้

กลุ่มของนักดนตรีที่กล่าวมาแล้วข้างต้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของผลพวงที่อาร์ต เบลกลีปั้นขึ้น จนกระทั่งเขาเหล่านั้นขึ้นมาแทนที่นักดนตรีรุ่นเก่า ทั้งในด้านประสบการณ์ เทคนิควิธีการเล่นและความเป็น "ผู้ใหญ่" ในการสร้างสรรค์นวัตกรรมทางดนตรี สืบต่อจากนักดนตรีรุ่นก่อนหน้าพวกเขา สำหรับครั้งนี้เป็นการนำเสนอเพียงกลุ่มของนักดนตรีส่วนหนึ่งที่ร่วมเล่นกับ "อาร์ต เบลกลี แอนด์ เดอะ แจ๊ส แมสเซนเจอร์" และในตอนหน้า จะเป็นการสรุปโดยการกล่าวถึงกลุ่มของพี่น้องตระกูลมาแชลลิส และกลุ่มนีโอคลาสสิกซิท (Neo - Classicists II) ต่อไปในการสารฉบับหน้า

บรรณานุกรม

- Carr, I. (1982). *Miles Davis*. London & New York, Quartet.
- Collier, J. (1978). *The Making of Jazz*. San Francisco, Granada
- Davis, F. (1986). *In The Moment*. London. Oxford University Press.
- Goldberg, J. (1966). *Jazz Master of the 50'*. New York, Macmillan.
- Gridley, M. (1989). *Jazz Styles and Analysis*. New York, Prentice Hall.
- Newton, F. (1961). *The Jazz Scene*. New York, Penguin.
- Ullman, M. (1982). *Jazz Lives*. London, Perigee.
- Jazz Times* -- April 1989